

Matouš 26:36-39 ³⁶Tedy s nimi Ježíš přišel na místo zvané Getsemane a řekl učedníkům: “Posadte se zde, zatímco se tamhle odejdu pomodlit.” ³⁷Vzal s sebou Petra a oba Zebedeovy syny; tu se začal rmoutit a znepokojoval. ³⁸Pak jim řekl: “Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou.” ³⁹A trochu poodešel, padl na tvář, modlil se a říkal: “Můj Otče, jeli to možné, ať mne mine tento kalich. Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty.”

DA – Touha věků 685.2 Ježíš hovořil s učedníky. Byl k nim otevřený a dával jim další ponaučení. Když se však blížili ke Getsemane, zvláště ztichl. Často přicházel do těchto míst, rozjímal tam a modlil se. Nikdy však nebyl tak naplněný zármutkem jako tuto noc. Prožíval svůj poslední zápas. Po celou dobu svého pozemského života chodil ve světle Boží přítomnosti. Když se dostal do sporu s lidmi, které ovládal satanův duch, mohl říci: **Jan 8,29** “A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí.” Nyní se však zdálo, jako by Jej posilující světlo Boží přítomnosti opustilo. Byl započten mezi hříšníky. Sám musel nést tíhu viny padlého lidstva. Nikdy se neposkrvnil hříchem a nyní na Něho byly vloženy nepravosti nás všech. Hřích se Mu zdál být strašný a tíha viny, kterou na sebe vzal, pro Něho byla nepředstavitelně těžká. Pokoušela Jej obava, že by Ho toto břemeno mohlo navždy odloučit od lásky Jeho Otce. Dobře věděl, jak hrozný je Boží hněv proti přestoupení. Proto zvolal: **Matouš 26,38** “Má duše je smutná až k smrti.” (srv. TV 437.2)

DA – Touha věků 685.3 Když se přiblížili k zahradě, všimli si učedníci změny, která se s jejich Mistrem stala. Nikdy předtím Jej neviděli tak smutného a zamlklého. Ježíšova sklíčenost se s každým krokem prohlubovala. Učedníci se však neodvážili zeptat, co Jej trápí. Ježíš se zapotácel, jako by na Něho přišly mdloby. Když vešli do zahrady, učedníci úzkostlivě hledali místo, kde obvykle sedávali, aby si jejich Mistr mohl odpočinout. Každý krok Jej stál mnoho námahy. Hlasitě si povzdechl, jako by klesal pod tíhou strašlivého břemena. Dvakrát Ho museli podepřít, aby se nesunesl k zemi. (srv. TV 437.3)

DA – Touha věků 686.3 Potom poodešel, ale stále Jej mohli vidět a slyšet. Padl tváří k zemi. Cítil, jak Jej hřích odděluje od Otce. Propast Mu připadala tak veliká, hluboká a temná, že se jí zhroutil. V tomto smrtelném zápasu však nesmí použít svou božskou moc. Jako člověk musí nést následky lidského hříchu. Musí na sobě zakusit Boží hněv proti přestoupení. (srv. TV 438.3)

DA – Touha věků 686.4 Kristus se nyní octl v naprosto nové situaci. Jeho utrpení nejvýstižněji popisují slova proroctví: **Zacharjáš 13,7** “Probud’ se, meči, proti mému pastýři, proti mému druhu, je výrok Hospodina zástupů.” Jako zástupce hříšníků a jejich záruka zakoušel Boží spravedlnost. Sám na sobě poznal, co to znamená. Až dosud se přimlouval za druhé, nyní toužil po tom, aby se někdo přimlouval za Něho. (srv. TV 438.4)

DA – Touha věků 686.5 Kristus cítil, že Jeho jednota s Otcem je narušena a zmocnila se Ho obava, že ve své lidské přirozenosti nebude schopen v nastávajícím boji s mocnostmi zla obstát. Při pokušení na poušti se rozhodovalo o osudu celého lidstva. Kristus tehdy zvítězil. Nyní pokušitel nastoupil ke strašlivému poslednímu boji. Připravoval se na to po celé tři roky Kristovy služby. Šlo mu o všechno. Pokud bude poražen, ztratí naději na vládu, království tohoto světa připadnou s konečnou platností Kristu a on sám bude svržen a vyhnán. Pokud však Krista přemůže, stala by se země jeho královstvím a lidstvo by měl navždy ve své moci. Kristus si plně uvědomoval závažnost tohoto konfliktu a děsil se odloučení od Boha. Satan Mu namlouval, že pokud na sebe vezme hříchy světa a stane se zárukou lidstva, bude od Boha odloučen navždy. Stane se součástí satanova království a již nikdy nebude jedno s Bohem. (srv. TV 438.5)

DA – Touha věků 687.1 Co měl Kristus svou obětí získat? Provinění lidí a jejich nevděčnost se zdály být beznadějně. Satan líčil Vykupiteli situaci v nejčernějších barvách: Lid, který se hlásí k mimořádným hmotným i duchovním požehnáním, tě zavrhl. Chce tě zničit, tebe — základ, středobod a pečeť všech zaslíbení, jež jako zvláštní lid obdržel. Jeden z učedníků, který naslouchal tvému učení a zastává v církvi

významné postavení, tě zradí. Jeden z tvých nejhorlivějších následovníků tě zapře. Všichni tě opustí. Takové pomýšlení Krista děsilo. Představa, že ti, které přišel zachránit a které tolik miloval, se spojí se satanem, Mu drásala nitro. Zápas, kterým procházel, byl strašlivý. Měřítkem jeho nepředstavitelné tíhy byla vina Jeho národa, žalobců a zrádce, vina celého bezbožného světa. Hříchy lidstva na Krista těžce doléhaly a vědomí, že Boží hněv je namířen proti hříchu, Jej drtivě sužovalo. (srv. TV 438.6)

ST – časopis Znamení doby, 15. února 1883, odst. 4 Kristus [na kříži] zakusil totéž, co pocítí hříšníci, až na ně Bůh vylije číši svého hněvu. Jejich provinilé nitro obklopí temná beznaděj podobná závoji smrti a oni si pak v plné míře uvědomí závažnost hříchu.

DA – Touha věků 687.2 Pohledte na to, jak [Kristus] uvažoval o ceně, kterou je třeba za záchranu člověka zaplatit. Ve smrtelné úzkosti padl tvář k chladné zemi, jako by se chtěl bránit odloučení od Boha. Na Jeho vyčerpané tělo se snášela studená noční rosa, ale On ji nevnímal. Z Jeho bledých rtů se ozval bolestný výkřik: **Matouš 26,39** “*Můj Otče, jeli to možné, ať mne mine tento kalich.*” I v této chvíli však dodal: “*Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty.*” (srv. TV 438.7)

DA – Touha věků 687.3 Člověk, který trpí, touží po soucitu. Také Kristus pocítil tuto touhu z celé hloubi svého nitra. V nejtěžší chvíli svého utrpení přišel k učedníkům, kterým tak často žehnal, které chránil a potěšoval v zármutku a tísni. Pevně doufal, že od nich uslyší slova útěchy a povzbuzení. Sám jim vždy projevoval svůj soucit. Nyní prožíval nadlidská muka a chtěl mít jistotu, že se za Něho i za sebe modlí. Cítil, jak strašlivá je temnota hříchu. Doléhalo na Něho pokušení zůstat před Bohem nevinný a nechat lidstvo, aby samo neslo následky svých provinění. Kdyby věděl, že to učedníci chápou a oceňují, nesmírně by Ho to posílilo. (srv. TV 439.1)